

hvilke Krav der i Diebliffet mest paatrængende fordrer deres Opfyldelse. — Jeg skal dernæst omtale Feltartilleriet; jeg skal gjøre det ganske kort, thi det er mere Detail. Ved Feltartilleriet er der sket en Forandring fra Regjeringens Forslag, idet man nemlig har berøvet det den fælles Chef, som jeg anser for en fuldkommen Nødvendighed, og dernæst har man, i Stedet for at have 4 Regimenter à 3 Batterier, forandret det til, at der skulde være 3 Regimenter à 4 Batterier. Den sidste Inddeling er meget for stor. Man har her tillands beholdt Batterier paa 8 Kanoner, medens man næsten alle andre Steder er gaaet over til Batterier paa 6 Kanoner, og altsaa vil efter Lovforslaget et Regiment blive paa 32 Kanoner, medens det paa den anden Maade vilde blive paa 24, og man ser ingen Steder ellers, tror jeg, en saa stor Styrke samlet under en Afdelingschef. At der igjen sammendrages flere Afdelinger under fælles Kommandører, er en anden Sag. Det, at man har kunnet blive staaende ved denne Inddeling af 8 Kanoner pr. Batteri, er tilbøielig bygget paa Erfaringer og tilbøielig derpaa, at man gjerne vil spare saa meget som muligt; det er en Indrømmelse lige over for det finansielle Hensyn. — Der er gjort en stor Forandring ved Artilleriet, nemlig, at det Fæstningsartilleri, der hører til Søforterne, er borttaget. Jeg har ved en tidligere Leilighed udtalt mig derom og skal ikke komme tilbage dertil. — Der er en anden Ting, som er indsat her i Lovforslaget, og det er 2 Mitrailleurbatterier. Mitrailleurerne have i den senere Tid noget tabt deres Anseelse, tilbøielig af den Grund, at man i Lydsland ikke har villet have dem, og tilbøielig ogsaa, fordi Artilleriilden bestandig bliver mere og mere virksom. Jeg kan ikke negte, at jeg har den Tro, at det kunde være ganske godt at have nogle Mitrailleurbatterier ved Hæren, men de maa da, vel at mærke, i Fredstid ogsaa have deres Kadres, saaledes som det her er foreslaaet. Jeg indrømmer, at der kan være nogle Steder, hvor man virkelig kan have Brug for dem, og hvad der især har Betydning for mig, er, at naar engang en Fægtning gik uheldigt og man kunde have brugt Kugleprøvebatterier, og saa ikke havde havt dem, saa var det Noget, man vilde beklage. Jeg lægger imidlertid ikke megen Vægt paa dette Punkt, men jeg mener kun, at, dersom man skal have disse Batterier, saa maa de ogsaa have de tilhørende Kadres. — § 5 indeholder Noget om Garnisoneringen. Jeg har udtalt, at jeg maatte anse det for ønskeligt, at der skete nogen Forandring derhen, at der blev hen-

lagt flere Kammer til Sjælland, der, for saa vidt man ikke kunde saae dem fyldte med Mandskab, som blev overført fra andre Landsdele, kunde fyldes med Forstærkningsmandskab. Naar det iforveien var bestemt, hvorledes det skulde ske, vilde man derved have en god forøget Styrke. — Der er endvidere sket en Forandring, som første Gang væsentlig kommer frem i § 14. Denne lyder saaledes: „Til at inspicere Fodfolket beordrer Krigsministeren for et Aar ad Gangen en af Baabenets Officerer.“ Jeg anser det for meget heldigt at blive ved, hvad der nu er bestemt, nemlig at have en Generalinspektør; thi der vil blive alt for megen Bakken i Opfattelsen af, hvorledes Tjenesten skal gaa, naar man hvert Aar tager en anden Mand til at inspicere. Hovedtingen er at vælge en Generalinspektør, til hvem man har Tilid, og saa maa man helst vedblive at have ham i længere Tid. Jeg vilde derfor meget beklage, om denne Institution skulde bortfalde. — Naar man ser efter i disse forskjellige Paragrafer om Kammerne, og man ogsaa tager Hensyn til Motiverne, saa vil man se, at der er kommet en ny Underofficersklasse frem, nemlig Kommanderfergenterne, som skulle erstatte de nuværende Stabsfergenter; og Stabsfergenterne har man givet en anden Betydning, nemlig væsentligst som Skrivere og Kontorbetjente ved Stabene. Det kan jeg ikke anse for heldigt. Jeg maa meget foretrække at blive staaende ved den nuværende Stabsfergentinstitution, hvorfra man faar de dygtigste Underofficerer, som man helst maa bruge ved Dropperne og ikke ved Stabene som Skrivere. Der er til denne nye Stabsfergentinstitution knyttet den Bestemmelse, at de Paagjældende først efter at have gjort 20 Aars Tjeneste i Hæren kunne blive Stabsfergenter. Som oftest ville de nu ganske vist ikke kunne blive det tidligere; men det vil efter min Mening ikke være rigtigt at satte en saadan Lidsgrænse, thi der kan være saa flinke Foll, at man mulig kunde ønske at trække dem tidligere frem. — Naar jeg nu gaar over til Undervisningsanstalterne, maa jeg erkende, at der her for Officersskolens Vedkommende er sket et betydeligt Fremskridt, som isørigt er i Overensstemmelse med Ministeriets Forslag. Jeg vilde kun ønske, at man kunde optage den Bestemmelse, at de Officerer, der skulle gaa til Ingenieurforpjet og Artilleriet, skulle pligtmæssig gennemgaa den ældste Afdeling af Officersskolen. Disse Baaben ere saa smaa, at det ikke er heldigt, at der ved dem er to Slags Officerer. Det vil altid for dem, der ikke have gennemgaaet den ældste Afdeling, være